

Ý TƯỞNG LAN MAN KHI VỀ LẠI QUAN HÀ t r u n g h ậ u

Khi về lại quan hà
Tôi thấy tôi đi con đường ngoằn ngoèo từ La Vang ra Như Lệ
Trời Quảng Trị tháng mười màu nắng gió quê hương
Những giọt mồ hôi nhỏ dòng thấm đôi giày bố
Đất đỏ bụi mù áo trận rách ngang vai

Tôi thấy tôi đi sau lưng Trần Huấn
Bóng hai thằng lính trở dài trên tan vỡ điêu linh
Một người mười bảy tuổi
Một người giữa hai mươi
Đường di quân hướng đi về tây bắc
Xa xa lung lay cụm khói cuối chân trời

Tôi thấy tôi đi vai ngang hàng Nguyễn Lệ
Thằng bạn muôn đời quê quán Bao Vinh
Ê mày gánh giùm tao thùng đại liên nặng quá
Đường ra quan hà xa quá đổi mạ ơi

Tôi thấy tôi ngồi vọng gác chơi vơi
Nhớ về những con đường đi quanh thành phố
Con sông Hàn có những ngày mưa
Buổi chiều tan học chạy trên đường đuổi theo bong bóng nước

Tôi thấy tôi đi qua những hố bom
Chiếc nón tai bèo Nam Định ai bỏ rơi lặng lẽ
Hồn lính hai mươi những áng mây trời, động
Trong vũng nước mưa úa vàng ước mơ tuổi nhỏ

Tôi thấy tôi nằm trong hố cá nhân
Poncho rách đôi giày ướt lạnh
Phan Đăng nhìn tôi đôi mắt nhìn tội nghiệp
Thuốc lá nê cho ấm bàn tay

Khi về lại quan hà
Ngôi thánh đường xưa bức tường còn lặng lẽ
Tôi thấy thằng Oanh quỳ lạy chúa
Lời nguyện vỡ tan trên gạch ngói đau lòng

Tôi đốt bó nhang cúng cho người chết
Bên này bên kia cô hồn vương vất cũng như nhau
Sông Ba Lòng năm mươi năm vẫn khi bồi khi lở
Chuyên chở linh hồn mãi mãi hai mươi

Khi về lại quan hà
Tôi nhớ về người em họ mười lăm
Chiều qua đèo đón xác anh vừa tử trận
Bị pháo ngăn đường ngòi khóc suốt canh khuya

Tôi thấy ba tôi đường lên Bastogne dốc ngược
Áo chiến bào rách trước rách sau
Chân đã mỏi rồi những chiều dài đất nước
Mà vẫn đi hoài theo vận mệnh quê hương

Tôi thấy anh tôi xua quân vào Thượng Đức
Ba lô đời nhẹ như bước Kinh Kha
Anh em gặp nhau giữa núi rừng bát ngát
Điều thuốc chuyền môi rồi chẳng biết nói chi

Khi về lại quan hà
Tôi nhớ về ngôi trường trong thành phố
Lớp học gần sáu mươi thằng có bao nhiêu thằng ra trận
Tôi nhớ nỗi buồn chiều đứng góc đường Phan Chu Trinh Lê Lợi
Làm sao nguây lặc lông giữa sân trường

Khi về lại quan hà
Tôi đi theo dấu chân Tiểu Đoàn 5 vào Cổ Thành Quảng Trị
Màu áo rằn ri còn vương trong cây cỏ
Chân bước đi mà sợ vương linh hồn

Chiều Thạch Hãn trời không mưa không nắng
Chỉ gió nhiều cho dòng nước bắn khoan
Khi về lại quan hà ai có biết
Một nỗi lòng tan vỡ sau điêu linh